

Пейо Яворов

Недейте я разбужда

Душата ми заспива в скута на нощта:
недейте я разбужда.
За всички чужда,
сирота бездомна по света,
тя може би умира в скута на нощта:
недейте я разбужда!

Под своя плащ подет от ангели-звезди
нощта бди меланхолно.
Детето болно
приласкала с горест на гърди,
над своя плащ подет от плачещи звезди
нощта бди меланхолно.

Спи сирота душа, затворила очи,
и кротко се усмихва.
Нощта притихва
и без дих приведена мълчи:
мре сирото дете, затворило очи,
и кротко се усмихва.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7136>]